

להיות אבא

רענן שקד, עיתונאי ופובליציסט,
פרסם ספר על השנה הראשונה שלו כאבא.
והוא מעז להגיד את כל מה שרובנו לא מעזים אפילו לחשוב

קראת, התמוגגה והזדהתה: איילה פרלמוטר

אחרונים: קפיצה מהירה ובזבזנית לחו"ל, שינה הפגנתית בשבת עד אחת-עשרה בבוקר, האזנה לשקט המוחלט שבדירה כשאתה חוזר מהעבודה לבית ריק. [...]

אלה ימי הקיסרות האחרונים שלי, ימי שלטוני האחרונים בממלכה לפני שאני מעביר לו את השליטה בבית שבו אני והיא נהפוך ממלך ומלכה לשני צמיתים (עֲבָדִים) עלובים. זה הזמן שבו העוגה עדיין בתנור, עוד לא הוצאנו אותה כדי שתאכל אותנו.

הטיסה מתחילה

וכך מתאר שקד את הדקות הראשונות עם הרך הנולד: "בעשר ורבע בבוקר הוא בא לאוויר העולם. הוא בוכה אולי דקה ומפסיק, נעצר ומסתכל סביבו בעיניים פקוחות, כחולות, סוקר בעניין את הגיהנום המדמם ששמו חדר לידה מיד לאחר לידה, ואומר לי – כלומר, אני די משוכנע שהוא אומר לי: 'אתה האחראי הישיר לכל הפלגן הזה? כן? טוב, אז אני רוצה לראות את הממונה עליך'.

אני מניח אותו על אמא.

היא נותנת כמה מילות הקדמה, מסבירה היכן נמצאים פתחי החירום וכי הטיסה עומדת להימשך כשמונים שנה, מבטיחה כי בקרוב תוגש ארוחה קלה. ואז שנינו, היא ואני, בוכים. אנחנו בוכים, אנחנו מלטפים את התינוק הקטן שלנו, בן דקה וחצי, אומרים לו דברים מנחמים כמו: רציית לצאת, רציית לבוא אלינו – בזמן שברור שכל מה שהוא רצה זה לא לפספס את ארוחת הבוקר המוגשת ברחם בכל יום בשעה זו, ובכל זאת נאלץ לבצע צ'ק אאוט (לצאת) מוקדם.

אנחנו בוכים, כי כאן ועכשיו, בחדר הלידה הזה, בעשר ורבע בבוקר, אנחנו חולפים דרך הצומת הרגשי הטוען והסואן (רועש, מלא תנועה) ביותר של חיינו. הצומת שאליו מתנגז (מגיע) בסופו של הדבר הפול: תאוות (רצון) החיים ופחדיו המוות שלנו, הבנת

פרק זמן – אין סיבה עקרונית שאירוע שולי (צדדי, לא חשוב) כגון לידה יקטע (יפסיק) אותו – שכן בניגוד לאישה, לכלב או לשירה נתניהו, העגלה המושלמת לא קיימת.

הנה מה שלמדתי. עגלות התינוק מתחלקות לשני סוגים: הסוג הגרוע והסוג שאתם קנייתם. ניתן לחלק את זה גם באופן אחר: עגלות שעולות ארבעת אלפים שקל ומעלה, והעגלות שאין סיכוי שתקנו. ניתן לחלק את זה גם באופן נוסף: לשלושה עד תשעה-עשר תשלומים, האחרון במועד שבו יתחיל הילד להשתמש בעגלה להסעת בנו.

החרדה כבר בפנים

בפרק "רחם, עבודה" מספר שקד על החרדות שמצורפות באופן אוטומטי להריון ובין היתר גורמות לנו לבצע אינ-ספור בדיקות, חלקן כנראה בלתי נדרשות בעליל (לגמרי): "אליי אף אחד לא דיבר ברחם. אף אחד לא צילם. אף אחד לא הכניס מחטים, לא שלח בדיקות גנטיות, לא הפיץ תמונות מגורענות שלי לחמותו. פעם הריון היה סתם מצב טבעי ובלתי מופרע שאליו נקלעו נשים מסוימות, אבל כרגע אף הורה עתידי כבר לא אמור סתם לשבת ולהשמין מנחת במשך תשעה חודשים, אלא להפגין חרדה בריאה – לך תדע מה הבדיקות הגנטיות האלה עוד ימצאו – ולספר לילד סיפור לפני השינה לפני הלידה. ואני אומר: עזבו את העופר (תינוק בבטן האם, Fetus), במנוחה, אין לו פוח אליכם. להיות עופר זה פול טיים ג'וב (משרה מלאה) לפחות כמו להיות הורה".

פצצה מתקתקת

בפרק הבא, רגע הלידה הולך ומתקרב, הפצצה המתקתקת עומדת להתפוצץ. "בחודש התשיעי אתה יודע שפסק וגור הדין כבר ניתנו ושלמחרת אתה נכנס לפלא. אתה מנסה להספיק כמה שיותר סידורים

"כדי להיות כיום אבא טוב, אתה נדרש להיות אמא מינוס ציצים", קובע רענן שקד בספרו "תגיד אבא" (הוצאת ידיעות); אבל זה לא מונע ממנו לומר, בלי בושה, את כל מה שמפריע וכואב וקשה ובלתי אפשרי בלהיות היום אבא. אבא טוב.

הספר מבוסס על הטורים השנונים והמצחיקים ששקד מפרסם מדי שבוע במוסף של ידיעות אחרונות. בשנתיים האחרונות הוא בעיקר סיפר בהם על ההחלטה להפוך להורים בגיל ארבעים פלוס, על ההריון, הלידה וגידול הילד, שלמרות כל ההכנות והמידע – שום דבר לא באמת יכול להכין אותך לכל אלה.

הספר מתחיל בהחלטה להביא ילד לעולם, אחרי שנים של חיים זוגיים שקטים ונוחים. "עשינו כבר כל מה שאפשר לעשות בלי ילדים. הוצאנו לאנשים את העיניים עם הבלי ילדים שלנו. הגענו למפגשים חברתיים על טוסטוס, לא מחפשים חנניה, לא מאחרים, לא צריכים לשלוף (להוציא) שום פעוטות ישנים ונוהמים מהמושב האחורי".

אבל לבסוף הם נשברו. "אנחנו לא מוכנים לילדים. לעולם לא נהיה. לכן החלטנו ללכת על זה (לעשות את זה)".

מבצע עגלה

שקד עוסק בכל מה שמופר וטריוויאלי במהלך ההריון, אבל עושה זאת מנקודת המבט הייחודית, הצינית, המצחיקה והמדויקת שלו. בפרק "למי קראת עגלה" הוא מספר כיצד הפך למנג'ל (מנסה עגלות): "זה קורה לך איפשהו בסביבות החודש הרביעי להריון, אחרי השמחה, האבל, ההכחשה, הזעם, ההשלמה וההבטחה העצמית ששום דבר לא ישתנה אחרי הלידה מלבד החיים עצמם – אתה מוצא את המפלט (מקום לברוח אליו) הגברי המושלם: החיפוש אחר העגלה המושלמת. החיפוש עשוי להימשך כל

למלונות שאליה עברנו לשני לילות אחרי הלידה - פי אין משהו שילדת זקוקה לו אחרי הלידה יותר מאשר סבונים קטנים לשימוש אישי ותינוקה צמודה שבה אפשר לאפסן (לשים) את התינוק עד שיהיה סגור על עצמו (יחליט מה הוא רוצה לעשות בחיים). תוסיפו לזה בסביבות 1,000 שקל על משלוחי מזון - באמת, רק ילדתם, אתם לא יכולים לבשל (טוב, זה לא קשור לעובדה שילדתם) ואתם פשוט מוכרחים להתנחם באוכל המוכן, הישן והטוב, שמחזיר אתכם הביתה, לבישולים האהובים של מי-שזה לא-יהיה שמבשל שם בטייק אוויי. תוסיפו לזה הוצאות בלתי צפויות כמו יועצת הנקה (עצה: הניקי! לא הצלחת? קחי יועצת הנקה! עדיין לא מצליחה? עשי ריי-סטארט, נתקי את המחשב מהחשמל, חברי מחדש, היכנסי לאינטרנט וחפשי פורום הנקה. השאירי הודעה נואשת (בלי תקווה). קבלי מאתיים

הזמן שחולף (עובר) והזמן הנותר (נשאר), מה שהיינו ומה שפבר לא נהיה".

משפחת היונקים

"בזמן שהיא מיניקה, אגב, אני אמור - על פי כל הספרים והמדריכים - 'לתמוך בה', שזה אומר, בגדול, 'תעשה מה שאתה מבין כי בפועל אין בך שימוש, אבל שהיא לא תרגיש שאתה לא שם בשבילה', שזה אומר, בגדול, 'תחזור לישון, רביל, עוד שעתיים אתה צריך לקום לעבודה - אבל תעשה את זה באופן שיגרום לה להרגיש שאתה ער'.

שזה אומר, בגדול, לא לישון. ולא להיניק. ולא ללכת למחשב. ולא לעבור לספה בסלון. שזה אומר, בקיצור, לחכות שהיא תפסיק לכעוס עליך על שהעזת להיולד גבר".

כמה זה עולה לנו

כמה כסף עולה לגדל ילד בן חודש? קבלו את החשבון: "כשנאשים מדברים אתכם על החודש הראשון הבלתי אפשרי של הדרך היילוד, הם מתכוונים שהיו יכולים להשלים עם הכול - חוסר השינה, קשיי התפקוד, מותם בטרם עת (לפני הזמן) של חיותם - אם רק הילד לא היה מתייחס לפספס שלהם כאל מגבונים לחים - משהו מתפלה (הכול נגמר) שיש ממנו בלי סוף. כמה כסף עלה לי הילד עד עכשיו? לא אכפת לי

לשתף אתכם בחשבונות המפורטת:

2500 שקל לברית אצל הרופא המומחה שהבטיח שאצלו זה בהרדמה והילד לא ירגיש כלום (הילד באמת לא הרגיש כלום. אנחנו צרחנו מכאב פתאומי באזור העו"ש); 5,000 שקל לעגלה ותוספות (טוב, יכולנו לקנות טיולון ב-400 שקל, אבל אז היינו צריכים לעבור לגור בבני ברק); 4,000 שקל תמורת - אה... לא יודע. דברים. היא קנתה. יש רשימה כזאת של דברים, הם נותנים לך אותה ברגע שאתה נכנס לחנות ונראה אבוד ו/או גבר, ובה למשל, מוצצים, פיסוי מוצצים, מזרנים, פיסוי מזרנים, פיסא לרכב, פיסוי לפיסא לרכב, משטחי החתלה, פיסוי למשטחי החתלה ועוד ב-860 פריטים וכיסויים לפריטים - כולם הכרחיים לחלוטין. [...]

שנמשיך? 3,000 שקל תמורת אבזור חדר הילדים - פי בלי חדר ילדים, מה בדיוק תראה לאורחים? חדר ילדים הוא סמל סטטוס הורי קריטי - הילדים עצמם ממילא לא נמצאים בו אלא ישנים אתה בחדר עד וידוא הריגה סופי לחיי הזוגיות שלך. 3,000 שקל

הפעלה, עגלות, סלקלים, מחממי בקבוקים, משאבות הנקה. בחיי, אין לי מושג מה עושים עם רוב הציוד שיש לי ברגע בבית, אבל אם השלושה קילו תינוק שישן בחדר ליד זקוק לכל הציוד הזה בגיל שלושה שבועות, אני לא רוצה לדעת מה יקרה כשהוא יצטרך לצאת לסקי".

שווה או לא?

תחת הכותרת "כמה הפסדת על הילד?" מציג שקד את הגרסה הגברית הפכה לבואו של תינוק חדש למשפחה. "כן, אני אוהב את הילד וזה נחמד והפול, אבל בסופו של דבר, נכון לרגע, זה לא שווה את הירידה ברמת החיים שלנו" אומר לי חבר רחוק שנמצא פחות או יותר במצב, כלומר, עם תינוק חדש מהשליה (עוטפת את התינוק בבטן האם), חיים קודמים במעצר בית וניסיון לאסוף את השברים אחרי המפץ הגדול שהגיע - בהפתעה, ברור שבהפתעה - כעבור תשעה חודשי המתנה, מתוך האישה שפעם התאהב

ההמשך - בעמוד 10

תגובות אפסיות), ועוד הוצאות בלתי צפויות כמו דולה לאחר לידה. כך קורה שהסוד השמור ביותר שאיש אינו מגלה לך לפני הלידה הוא כי סכום שווה ערך לשתי החופשות הבאות שלך עומד להימחק מהחשבון בתוך שבועיים - אבל זה בסדר, שתי החופשות הבאות שלך ממיילא מבוטלות. וגם השלישית והרביעית".

לילה לא שקט

ועוד על החיים מחוסרי השינה עם תינוק בבית: "מדוי לילה אנחנו נכנסים למיטה כמי שעומדים לישון לילה נוסף על לוע הר געש האמור להתפרץ בכל רגע. קולותיו הקטנים של התינוק מתוך שינה הם אותות סיסמוגרפיים מאיימים המבשרים כי ממש תקף תתחיל ההתפרצות. עכשיו לך תירדם.

הבית עצמו נראה כאילו התריסק עליו מטאור הענק המפורסם שילב. שברים מקריים של חיים שפעם התקיימו כאן - ספה, שולחן, שטיח - מבצבצים מבין צרמות ענק של מופיילים, פורסאות הנקה, מזרני

להיות אבא

בה והיום הם שותפים לדירה, לחשבון בנק מתנודר ולארוחות ערב יגעות (עייפות) של אֶחוֹת לוחמים מותשים (עייפים).

אלוהים, הוא צודק, אני אומר לעצמי, בעיקר כי אסור לי להגיד לאף אחד אחת. אנשים – נשים בעיקר – נוטים לחשוב שכשאתה אומר דברים כאלה, אתה מתכוון, חלילה, שאתה מצטער על שהבאת ילד לעולם, בזמן שזו בכלל לא הכוונה. הכוונה היא שבהשוואה לחיים שהיו לך קודם, עכשיו לפחות פעם ביום בא לך לרדת למרתף ולבנות בעצמך – עם הוראות שהורדת מהאינטרנט – מכונת זמן שתיקח אותך בדיוק שנה אחורה.

ירידה ברמת החיים. בהחלט. והוא לא לבה, החבר שלי. כי משהו אחר – לא חבר שלי, סתם משהו אֶמֶפֶתִי – אומר לי בשקט: 'האמת? כל השנה הראשונה לא קמתי אליו בלילה פעם אחת. הייתי קרוע'. ומשהו אחר אומר לי: 'האמת? כל השנה הראשונה עם הילדה פשוט לא התחברתי לזה. ממש לא. זה היה מבחינתי כמו משחק וידאאו כשהמטרה היחידה היא ללחוץ על הכפתורים הנכונים כדי שהיא לא תבכה. בכתה שלוש פעמים. התפוצצתי. גיים אובר'.

[...] כגברים אנחנו גם חושדים שהתינוק יודע עלינו. קולט אותנו. מבין שאנחנו מחפשים בעצם את הרלת שמאחוריה ננעלו חיינו הקודמים. 'הרלת' ההיא זה שם, מימין נרמה לי שהתינוק אומר לי לפעמים במבט אירוני כשאני נשאר אתו לבד בבית. 'אבל היא נעולה, איריט. אני נעלתי אותה. ובִּלְעֵתִי את המפתח. ושרפתי הפול מאחוריי. אז פשוט תשכח מזה. עכשיו קדימה, תחליף לי'.

ואני מחליף לו ומסתכל בו בעיניים מאוהבות ולא מבין כלום.

האבא החדש

על האבא המודרני, המעורב: "לנשים זה קל, הן ממילא נדרשו תמיד לכפות את חייהן הקודמים כדי ללדת ולגדל ילדים – אף אחד לא התלונן, מלבדן כמובן, אבל הן שחררו קיטור בספרים כמו 'אני לא יודעת איך היא עושה את זה'. קנינו להן את הספרים במתנה והמשכנו לחזור הביתה אחרי הישיבה של שבע בערב.

גם אבותינו לא נדרשו לוותר על המשך חיייהם כדי לתרגל אבהות נכונה. הם יכלו ללכת לעבודה מדי בוקר, לחזור הביתה מאוחר, להניף אותנו באוויר למשך עשר דקות, לשאול את אמא מה עבר עלינו היום, אולי לתת לנו נשיקה לפני השינה ולחזור לסלון כדי לקרוא עיתון ולראות 'מבט'.

אבל דברים השתנו. האבהות – כפי שהיא מומלצת כיום על ידי הספרות המקצועית שאנחנו סומכים עליה בעיניים טרוטות (עייפות) – משאירה לנו חמישים אחוז מהעבודה, כמו היה מדובר בחלוקת רכוש לאחר גירוש. אנחנו אמורים – רוצים, ברור – להיות נוכחים לחלוטין בחיי הילד. כדי להיות כיום אבא טוב, אתה נדרש להיות אמא מינוס ציצים. שזה בסדר. זה שוויוני. זה רצוי. זו גם ההעדפה העקרונית שלנו.

רק, אם אפשר, אלוהים, בלי הקימות האלה בלילה. ובלי ימי עבודה שמוכרחים להיגמר בארבע. ובלי – מה זה? להקריא

לו ספר? פִּחִיִּיִּיִּיִּי (בסלנג: נו, באמת...), הפנאדם בן חמישה חודשים, מה הוא בדיוק מבין מ'ברפכת' יושבת אֶרֶנֶבֶת, כשהקריאה שלו את הטקסט היא ממילא דרך הפרשנות של פליסט (אכילת) הספר? אבל אני רוצה להיות האבא הטוב, העכשווי, השוויוני, המוחלט – האבא שלוקח בעגלה, מחליף חיתול, מאכיל, משחק, נמצא שם כשהוא מצליח סוף סוף לזחול בפעם הראשונה – למעשה כמעט הצלחתי להפוך לאבא הזה, אבל עכשיו, אחרי שכמעט הצלחתי, משהו גורם לי לאי נוחות פיזית מתמשכת, וכשאני מנסה להבין מה זה בדיוק, אני מבחין שפשוט לא נוח לי לשבת על הריסות חיי הישנים. הן דוקרות."

למי הוא דומה?

"הוא עוד לא צחק, הילד שלי. בגיל שלושה חודשים נרמה שהוא עוד לא מצא סיבה לצחוק. [...] עשינו לו את כל הפרצופים. השמענו לו את כל הקולות. הבכנו את עצמנו ברוב הדרכים שלא ידענו שאנחנו יודעים. הוא לא צחק. לילה אחד נדמה לי ששמעתי אותו מצחקק קצת מתוך שינה. אבל בבוקר, אחרי שסיים לפזר את חיוכי הבוקר

המחושבים שלו, הוא חוזר להתרכז ב... אלוהים, על מה הוא מסתכל? לפעמים הוא פשוט בונה. מתעלם מהגירויים הגדולים, הרשמיים, שהוצבו מעליו – מופיילים צבעוניים מתנועעים, נהדרים, מאתיים שקל החתיכה – ומתרכז במשך דקות ארוכות באיזה פורג טיפה פולט בקיר. אני מניח שבעולם התינוקות זו המקבילה להימנעות מערצוי הבידור המסחריים והתמקדות בדוקומנטרי. התינוק שלי הוא צופה מושכל (חכם). איכותי. חובב ערוץ 8. לכל הרוחות, למה הוא לא יכול פשוט להעריץ את המופייל הצבעוני שלו ולצחקק בפראות? מה כבר ביקשתי? שיהיה נָרוּש (כמו פולס). שלא יתחכם לי. שלא יהיה מיוחה. אני רוצה שהתינוק שלי יהיה כמו כל התינוקות. שיהיה צפוי.

[...] אני מפחד שהתינוק השקט שלי עלול לגדול להיות ילד שקט. ילד מתבודד. ילד שעומד בצד בגן המשחקים בזמן שילדים אחרים תופסים את הנדנדות. הוא עלול לא לדעת לצעוק, לקפוץ, להרביץ. הוא עלול לרצות שאמא תהיה לידו כל הזמן. הוא עלול לנשור אחרי פעמיים מחוג ג'ורו. הוא עלול לרצות ללמוד לנגן פסנתר. הוא עלול להיות שתקן. הוא עלול למצוא לעצמו חבר אחד טוב, או שניים, ולא לרצות לדבר עם ילדים אחרים.

להיות אִמָּא

ספר ההדרכה החדש "OMG אני בהריון!" עוסק בקלילות בנושא המורכב, אבל לא מדלג על שום אינפורמציה חשובה

שמתעורר פתאום.

הנה כמה דוגמאות:

- גינקולוג עם שם של טייס או עם חשיבות עצמית של טווס? (אז: איך בוחרים מי יחטט לנו באינסטלציה במשך תשעה חודשים?)
- איזה פיה, אני בהריון! אז למה במקום לשמוח אני בדיכאון?
- בחילות, עייפות וחצ'קונים מיליון – איזה פיה להיות בהריון?
- את בהריון? זה הזמן להוציא בגדי התעמלות מהארון.

הריון הוא מסוג הפרויקטים הגדולים והמרגשים של החיים, שתמיד אפשר לכתוב ולדבר עליהם בלי סוף. לכן, על המדף הצפוף של ספרי ההדרכה להריון, תמיד ימצא מקום לעוד אחת. ואם הוא גם נראה מגניב וכתוב בקלילות ובהומור, אז ברוך הבא. "OMG אני בהריון!" (הוצאת ידיעות) הוא ספר כזה בדיק. כתבו אותו עיתונאית הסטייל והעיצוב ליאת לוי קופלמן והנטורופתית

ד"ר הגר שפר, חברות טובות שמכסות יחד את כל הקשת הרחבה של הדברים שצריכים לדעת לקראת ההריון, תוך כדי ההריון ואחריו: מה כדאי לאכול, איזו התעמלות לעשות, איפה קונים מכנסי הריון, וכמה קילוגרמים מיותרים סביר להעלות בתשעה חודשים וגם בשנה שאחרי.

הספר מלווה את האמא לעתיד מהרגע שבו עולה תחילתה של המחשבה להיכנס להריון, דרך בדיקת השתן, שלושת השלישים של ההריון, ועד מועד הלידה. הוא מתייחס גם לטיפוח, למלתחה, לקניות ויש בו אפילו מתכונים קלים, שיתאימו לכל חשק

הוא עלול שלא להיות מוזמן למסיבות. הוא עלול לבחור בקריירת כתיבה. אני מפחד שהילד שלי יהיה דומה לי".

ילדים זה בלגן

"אם יש לכם אוסף סדרה, אל תביאו ילדים", קובע שקר בפתח הפרק "חורבן הבית". "התינוק שלי לומד לאכול! אני מאושר כל כך עד שיכולתי פשוט לצאת מהבית ולא לחזור אף פעם. בחושיו המיוחדים הבין התינוק שלי שהפה נמצא, עקרונית, במרכז השערות והוא משגע (מעביר) את מזונו היישר לראש – למעשה, התינוק חופף בקוטג' ומתנגב בחביתה.

[...] ביסוי הבית בשאריות מזון הוא רק הטאץ' הסופי. חורבן הבית החל הרבה קודם. בשלבים הראשונים שלאחר הלידה אתה עדיין מנסה להתנגד. 'יש לו מספיק צעצועים', אתה אומר לה כשהיא חוזרת מהחנות עם עוד פלסטיק צבעוני בגודל של כוכב לכת בינוני ומשהו מקופל שאחרי שפוחחים אותו מתברר כמשטח בד בצבעים שתמיד הלכו יחד – כתום ורחני ותכלת נצנצים – המכסה כשני שליש מרצפת הסלון.

[...] הבית שלי כבר לא שלי. הוא גם לא באמת בית. הוא ערבוביה חסרת רחמים של דברים, עוד דברים, אינסוף דברים, יחד עם שיירי מזון, שבירי פלסטיק ומזרנים, כשהתינוק משמש כדבק מהלך שמחבר את כל הדברים האלה יחד בחוסר הצלחה צפויה".

בן שנה

ילד מלא שנה. שנה של געגועים לחיים של קודם, שנה ללא שינה, שנה ללא זוגיות, אבל גם שנה של – חייבים להודות – אושר גדול: "הנה מה שאני בכל זאת יודע: שנה לתוך החיים החדשים שלי – שלו – אני אוהב אותו יותר מכפי שאהבתי משהו אי פעם. אני מתקשה לדמיין עולם שבו הוא לא היה. הוא שובר את לבי שוב ושוב, הוא גורם לי לדמוע מרוב אהבה, הוא מעכב את התפתחותי עם עיכובי ההתפתחות שלו, ואני חוזר לעוד. הוא דומה לי ואסור לי לתת לו להיות, הוא שונה ממני, וזה הפסד שלו. אני חושב שהוא זכיה ענקית – אם כי אין לי עדיין מושג במה בדיוק.

ושנה אחרי, אני עדיין לא אבא. לא בתוך הראש שלי".

קולה של אישה

סיפור התבגרותן של שתי ילדות רתיות המחפשות אחר האל עומד במרכז ההצגה "ד"נ הקדוש ברוך הוא".

ועוד בפסטיבל: מופע משותף של הסופרת עירית לינור והזמרת תמר גלעד; שירים של גדולי השירה הרוסית במאה העשרים (ויסוצקי, אחמטובה, גומילוב, ברודסקי, פסטורנק ועוד) בביצוע השחקנית נטשה מנור והגיטריסט מיכאיל משקוואיצן; הצגה על החינוך המשותף בקיבוצים מנקודת המבט של חברות המשק; המופע "סבתא ממי", המשלב בין הקלטות שירה של סבתא ילדת איסטנבול לשירים ומנגינות מן המסורת התורכית, ועוד ועוד.

פסטיבל אישה יתקיים בין 22 ל-25 בפברואר בתיאטרון חולון.

פסטיבל אישה, בתיאטרון חולון, שם השנה רגש מיוחד על נשים במוזיקה. את הבחירה מסבירה המנהלת האמנותית אורי אגוז: "דווקא עכשיו, כשאנו מתמודדים עם עמדות קיצוניות בקשר לנשים, מבקש פסטיבל אישה להשמיץ את הקול הנשי ולא לכסות עליו, לחשוף אותו ולא להסתירו".

האורחת המרכזית בפסטיבל תהיה זמרת הג'אז האמריקנית קסנדרה ווילסון, זוכת פרס הגראמי. תחת הכותרת "נשים שרות קווין" יבצעו זמרות רוק ישראליות גרסה (ורסיה) משלהן לשיירי הלהקה. ארבעה אירועים בפסטיבל יוקדשו לדור העתיד של היוצרות בתחום התיאטרון, המחול, המוזיקה והקולנוע. במעמד האישה בתנ"ך תעסוק ההפקה "החברות של אלוקים".